

Arrest

nr. 191 799 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 houdende de intrekking van het recht op verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met referentnummer 69067.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te D. F. op [...]1969.

Van 1998 tot 2000 was verzoeker gehuwd met mevr. L. van Marokkaanse nationaliteit.

Op 8 mei 2001 kregen verzoeker en mevr. L. een eerste kind K.O.

Op 13 augustus 2002 huwde verzoeker met mevr. C. van Belgische nationaliteit.

Op 20 januari 2003 diende verzoeker een visumaanvraag in op grond van gezinshereniging met mevr. C.

Op 14 februari 2005 werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D, wegens verstrijken van de redelijke behandelingstermijn te wijten aan de duur van het onderzoek naar de erkenning van het huwelijk van verzoeker en mevr. C. door het parket.

In april 2005 kwam verzoeker in België aan.

Op 20 mei 2005 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 19 oktober 2005 werd verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 23 januari 2007 is verzoeker uit de echt gescheiden van mevr. C.

Op 6 augustus 2007 is verzoeker opnieuw in het huwelijk getreden met zijn vorige echtgenote mevr. L van Marokkaanse nationaliteit.

Op 5 oktober 2007 dienden Mw. L. en hun zoon K.O. een visumaanvraag in.

Op 19 januari 2008 kwamen Mw. L en hun zoon op zesjarige leeftijd aan in België.

Op 19 februari 2008 werd een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister toegestaan aan mevr. L. en hun eerste zoon, jaarlijks verlengd en vanaf 2011 beschikten zij over een B-kaart.

Op 29 september 2008 kregen verzoeker en zijn vrouw L. een tweede kind, K. A-E.

Op 28 augustus 2010 kregen verzoeker en zijn vrouw L. een derde kind, K.A.

Op 31 januari 2014 kregen verzoeker en zijn vrouw L. een vierde kind K.H.

Op 2 april 2014 werden verzoeker en mevr. C. gedagvaard door de procureur des Konings teneinde het huwelijk nietig te doen verklaren.

Op 16 april 2015 werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk (ref: 2014/AR/878) het huwelijk van verzoeker met mevr. C. van Belgische nationaliteit vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

Het door verzoeker tegen dit vonnis ingestelde beroep werd op 16 juni 2016 bij arrest van het hof van beroep te Gent (ref 2015/AR/2016) verworpen.

Op 24 oktober 2016 werd verzoeker uitgenodigd om bewijzen voor te leggen in kader van artikel 74/20, § 2 en § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in het kader van het behoud van zijn verblijfsrecht.

Per aangetekend schrijven van 21 november 2016 legde verzoeker de volgende documenten voor:

- schrijven van 18 november 2016 vanwege zijn raadsman;
- voltijdse arbeidsovereenkomst van 25 juni 2007 bij de firma A(...) NV;
- verklaring werkgever van 23 augustus 2016;
- loonbrieven mei t.e.m. augustus 2016 (met vermelding van zijn anciënniteit);
- opleidingsattest wegcode en ongevallen van 17 februari 2014;
- opleidingsattest Takograaf en rij- en rusttijden van 22 september 2014;
- opleidingsattest veiligheidsrisico's voor chauffeurs van 23 februari 2015;
- opleidingsattest Takograaf en rij- en rusttijden van 25 januari 2016;
- attest van inburgering van 23 januari 2008 Nederlands Tweede Taal;
- deelcertificaat Modale Breakthrough A + B Nederlands Tweede Taal van 28 november 2005;
- schoolattest Guldensporencollege Harelbeke van 6 september 2016 van O. K.;
- jaarrapport Guldensporencollege H. 1e graad O. K. schooljaar 2015-2016 (geslaagd);
- leerlingenfiche van 2 februari 2016 H. K. Vrije Basisschool Mariaschool bevestiging inschrijving schooljaar 2016-2017;

- attest Mariaschool Harelbeke van 22 augustus 2016: E. A. K. ingeschreven in het 2e leerjaar, A. K. ingeschreven 3e kleuterklas;
- attest Racing Club H. van 16 augustus 2016 A. K. lid sinds 16 mei 2016;
- attest jeugdopleiding SV Zulte Waregem van 16 augustus 2016 E. A. K. lid sinds 29 mei 2015;
- attest jeugdopleiding SV Zulte Waregem E. A. K. aflevering A- attest voetbalseizoen 2015-2016;
- verklaring van 26 augustus 2016 vanwege secretaris voetbalclub KOG S.: O. K. sinds 24 september 2012;
- verklaring buurvrouw C. B. van 22 augustus 2016 (gehandtekend + kopie ID- kaart);
- verklaring buurman C. M. + S. V. (gehandtekend + kopie 10- kaart)

Op 10 januari 2017 nam de gemachtigde een beslissing houdende de intrekking van het recht op verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"K., M.
geboren te Dr F. op [...]1969
adres : [...]
nationaliteit: Marokko
En zijn kinderen A. E., A. en H.*

Geachte Burgemeester,

Er wordt een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene(n) - zonder een bevel het grondgebied te verlaten – op basis van Artikel 74/20§2 van de wet van 15.12.1980 "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf , toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met zijn land van herkomst."

Betrokkene heeft destijds verblijfrecht in België verworven op basis van een schijnhuwelijk met de Belgische onderdane C. S. (RR [...]) door beroep te doen op de procedure gezinshereniging Art 40 ter VW. Voor zijn aankomst in België was hij in 1998 te Marokko reeds in het huwelijk getreden met de Marokkaanse L. F. (RR [...]) van wie hij in 2000 uit de echt scheidde. Ondanks de scheiding werden zij het daaropvolgende jaar alsnog (op 08.05.2001) ouders van een zoon genaamd K. O. Vervolgens trad hij op 13.08.2002 te B. / Marokko in het huwelijk met mevr. C. waarna hij op 20.01.2003 een visumaanvraag gezinshereniging via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Marokko indiende teneinde zijn kersverse echtgenote in België te vervoegen. Op 14.02.05 diende de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar akkoord voor afgifte van het beoogde Type D visum te verlenen wegens het verstrijken van de redelijke behandelingstermijn te wijten aan de duur van het onderzoek naar de erkenning van zijn huwelijk door het Parket.

Op 17.04.2005 kwam hij aan in België, op 20.05.2005 diende hij een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19) en werd hij ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.). Op 19.10.2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (thans C- kaart geldig 02.09.2018) en ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.). Betrokkene heeft na aankomst in België echter slechts 8 maanden effectief met zijn Belgische echtgenote samengewoond. Op 21.12.2006 scheidde hij uit de echt van mevrouw C. (overgeschreven 05.02.2007) waarna hij op 06.08.2007 in Marokko wederom in het huwelijk trad met mevrouw L. Op 05.10.2007 werd voor haar en hun zoon een visumaanvraag gezinshereniging ingediend teneinde hun echtgenoot / vader in België te vervoegen. Op 19.12.2007 gaf de DVZ haar akkoord voor afgifte van het visum waarna zij op 19.01.2008 in België aankwamen. Op 05.02.2008 werden zij ingeschreven in het V.R., na 3 jaar tijdelijk verblijf op basis van de procedure Art 10 VW. werden zij in het bezit van onbeperkt verblijf (B- kaarten thans geldig 14.01.2021 / 15.08.2018). Op 29.09.2008 werd een 2e zoon geboren genaamd A. E., op 28.08.2010 een 3^e zoon A. en op 31.01.2014 een dochter H. Deze 3 kinderen werden na geboorte (in België) ingeschreven in het B.R en volgen de administratieve situatie van hun vader (meest gunstige situatie).

Op 16.06.2016 heeft het Hof van Beroep van Gent (2015/AR/2016) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 16.04.2015 (2014/AR/878) bevestigd en heeft zo het huwelijk van betrokkene dd. 13.08.2002 met mevrouw C. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk extunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatic worden beschouwd. Het geheel van opeenvolgende feiten en gebeurtenissen vormen een schoolvoorbeeld van een opgezette huwelijkscharoussel.

De nietigverklaring van het huwelijk werd op 28.11.2016 bij beide partijen overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand en is dus in kracht van gewijsde getreden.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 04.10.2016 gevraagd (betekening op 26.10.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 VW.

Op 21.11.2016 ontving de DVZ per aangetekende zending de volgende documenten:

-Schrijven advocaat (B. V.) dd. 18.11.2016: geeft weergave van zijn verblijfshistoriek en haalt aan dat de betrokkene en mevrouw C. altijd ontkend hebben een schijnhuwelijk te hebben afgesloten, en dit ondanks het oordeel van de gerechtelijke instanties.

De aangehaalde verblijfshistoriek is niet dienstig, dit betreft gekende beschikbare informatie bij de DVZ. De ontkenning een schijnhuwelijk te hebben afgesloten vormt geen afdoende argument om af te zien van het beëindigen van het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Integendeel, het lijkt erop dat betrokkene het daglicht blijft ontkennen na grondig, diepgaand en langdurig onderzoek dat verricht werd door het Belgisch gerechtelijk apparaat. De DVZ stelt de gepleegde fraude na het vonnis dd. 16.04.2015 van de Rechtbank van Eerste Aanleg en het Arrest dd. 16.06.2016 van het Hof van Beroep van Gent niet (langer) in vraag. Dit zijn bewezen feiten. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt en had in werkelijkheid niet de intentie een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het bovengenoemd vonnis en arrest. De vraag die nu gesteld wordt -na de bewezen fraude - is welk gepast verblijfsrechtelijk gevolg gegeven dient te worden aan de gepleegde feiten en de schending van de openbare orde. Het feit dat betrokkene formeel blijft volharden in ontkenning een schijnhuwelijk te hebben afgesloten is in deze context dan ook misplaatst. Overigens bevat het administratief dossier tegenaanwijzingen aangaande de bewering dat mevrouw C. altijd zou hebben ontkend een schijnhuwelijk te hebben afgesloten, dit wordt ondermeer geïllustreerd d.m.v. haar verklaringen bij de politie dd. 06.08.2013 (PV nr. 15302/13) als slachtoffer schijnhuwelijk. De argumentatie van de advocaat is dan ook misleidend, mevrouw C. ontkent inderdaad actief een schijnhuwelijk te hebben afgesloten gezien zij voorhoudt een slachtoffer van het schijnhuwelijk te zijn.

De advocaat haalt aan dat dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij sedert mei 2005 legaal in België verblijft, dat hij volledig geïntegreerd is in de samenleving en hier zijn leven heeft uitgebouwd, dat hij hier al zijn socioeconomische belangen heeft, dat hij sinds maart 2007 onafgebroken aan het werk is als chauffeur bij de firma A. en dat hij door zijn werkgever omschreven wordt als één van de betere chauffeurs.

Teneinde zijn economische integratie te staven werden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst dd. 25.06.2007 bij de firma A. NV voltijds arbeidscontract chauffeur.
- Verklaring werkgever dd. 23.08.2016: hij is één van de meest verantwoordelijke chauffeurs, hij levert veevoerders in Frankrijk met een trekker- oplegger, is nooit afwezig zonder gewettigde reden, is een zeer rustige, vriendelijke en betrouwbare man. Grote klantentevredenheid, vlotte samenwerking met de dispatcher en de productie- medewerkers.
- Loonbrieven mei t/m augustus 2016 (met vermelding van zijn anciënniteit 25.06.2007)
- Opleidingsattest wegcode en ongevallen dd. 17.02.2014
- Opleidingsattest Takograaf en rij -en rusttijden dd. 22.09.2014
- Opleidingsattest veiligheidsrisico's voor chauffeurs dd. 23.02.2015
- Opleidingsattest Takograaf en rij- en rusttijden dd. 25.01.2016

Uit het betoog van de advocaat en de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilleg en een aangename collega is waarop gerekend kan worden. Zijn economische integratie werd aangetoond en

wordt hier op zich niet verder betwist Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt Hij genoot hier als niet-EU onderdaan immers vrije toegang toe (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend door het afsluiten van het frauduleuze huwelijk met een Belgische onderdane en het hieruit verkregen verblijfsrecht. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de Belgische arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog, na de vernietiging van zijn (tweede) huwelijk werd bewezen dat hij nooit rechten had mogen putten uit de procedures gezinshereniging. Het zogenaamd gezin met de Belgische dame dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 11 jaar op legale wijze in België verbleef. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen.

De advocaat haalt aan dat dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij na aankomst in België onmiddellijk Nederlandse lessen heeft gevolgd en ook door zijn werkervaring goed Nederlands spreekt, dat hij tweetalig is -wat een troef is in een land zoals België- en dat hij een inburgeringscursus volgde.

Teneinde zijn culturele integratie te staven werden de volgende documenten voorgelegd:

-Attest van inburgering dd. 23.01.2008 Nederlands Tweede Taal

-Deelcertificaat Module Breakthrough A +B Nederlands Tweede Taal dd. 28.11.2005

De documenten betreffende de inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Ze duiden er bijgevolg op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde en toont niet de reële integratie in de Belgische samenleving aan.

De advocaat haalt aan dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij samenwoont met zijn echtgenote en 4 kinderen, dat de 3 jongste hier geboren werden en deze geen enkele band met hun land van herkomst hebben, dat de kinderen ingeburgerd zijn (in H.), dat zij veel beter Nederlands dan Arabisch kennen, dat zij het moeilijk zouden hebben om zich te kunnen aanpassen in Marokko, dat 3 kinderen zijn ingeschreven zijn in een voetbalclub, dat zij geen enkele fout hebben begaan en het onrechtvaardig zou zijn indien zij slachtoffer zouden worden van de nietigverklaring van het huwelijk van hun vader, dat de ouders respectvolle en eerlijke mensen zijn met een grote vrienden - en kennissenkring, dat het hele gezin socio-economisch geïntegreerd is en er hen in Marokko niets meer rest.

Teneinde de integratie en scholing van zijn kinderen te staven werden de volgende documenten voorgelegd:

-Schoolattest Guldensporencollege H. dd. 06.09.2016 K. O. ingeschreven als regelmatige leerling eerste leerjaar van de tweede graad Algemeen Secundair Onderwijs (ASO) Economie

-Jaarrapport Guldensporencollege H. 1e graad K. O. schooljaar 2015-2016 (geslaagd)

-Leerlingenfiche dd 02.02.2016 K. H. Vrije Basisschool Mariaschool bevestiging inschrijving schooljaar 2016-2017

-Attest Mariaschool Harelbeke dd. 22.08.2016: K. A. E. ingeschreven in het 2e leerjaar, K. A. ingeschreven 3e kleuterklas.

-Attest Racing Club Harelbeke dd. 16.08.2016 K. A. lid sinds 16.05.2016

-Attest Jeugdopleiding SV Zulte Waregem dd. 16.08.2016 K. A. E. lid sinds 29.05.2015

-Attest Jeugdopleiding SV Zulte Waregem K. A. E. aflevering A- attest voetbalseizoen 2015-2016

-Verklaring dd 26.08.2016 vanwege secretaris voetbalclub KOG S: K. O. sinds 24.09.2012 aangesloten bij de club en gekend als loyaal clublid en integere voetballer.

-Verklaring buurvrouw C. B. dd. 22.08.2016 (gehandtekend + kopie ID- kaart) wenst met plezier positieve referentie te geven zodat haar burens de Belgische nationaliteit kunnen verkrijgen. Heeft nooit problemen, kunnen bij elkaar terecht, betreft respectvolle en eerlijke familie.

-Verklaring buurman C. M. + V. S. (gehandtekend + kopie ID- kaart) Hebben nooit problemen gehad met hun burens.

Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een

feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene en zijn gezinsleden, verkregen op basis van gezinshereniging is niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen het schooljaar af te laten maken.

Dat de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de DVZ, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en mogelijk de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het grondgebied te verlaten vormt in casu een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM/ Art8) niet geschonden worden. De kinderen zullen niet manu militari van de schoolbanken noch van hun familie gescheiden worden. Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn leeftijd (47jaar) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en gevolgde opleiding(en) mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd (2005), waardoor de duur van verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verbleef tot zijn 35e levensjaar in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf waar een verblijf van 12 jaar in België tegenover staat, redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gezien hij het grootste deel van zijn leven dus buiten België geleefd heeft is het verregaand te stellen dat zijn banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Op het vlak van nog steeds bestaande sterke familiale banden in Marokko werd niets aangebracht waardoor kan worden aangenomen dat er evenmin bezwaren zijn. De algemene bewering dat er het gezin niets rest in Marokko volstaat niet, het is aan de betrokkene om hier een duidelijk begin van bewijs te leveren. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote en kinderen het verblijfsrecht verliezen op datum van 10.01.2017 blijft de gezinsband behouden. Er werden evenmin tegenaanwijzingen aangebracht dat eventuele medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zou staan voor betrokkene en zijn gezinsleden.

Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van overige wetsartikelen van de wet van 15.12.1980"

Op 27 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Volgens de informatie verkregen van de gemachtigde blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en de vier kinderen na de bestreden beslissing op 15 mei 2017 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet een machtiging tot tijdelijk verblijf hebben verkregen. De raadvrouw van verzoeker pleit ter zitting het belang te behouden nu duidelijk blijkt dat de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing verzoeker wel degelijk een voordeel oplevert nu hij terug zou vallen op het vestigingsrecht. Thans hebben verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen maar een tijdelijk verblijfsrecht van een jaar onder tal van voorwaarden voor verlenging zoals een arbeids- of beroepskaart, het bewijs van effectieve tewerkstelling en het niet ten laste vallen van de openbare instellingen. De raadvrouw stelt ter zitting dat zelfs indien deze voorwaarden thans geen probleem stellen voor verzoeker en diens gezin, dit in de toekomst ook onafhankelijk van hun wil niet valt uit te sluiten. Verwerende partij stelt ter zitting dat verzoeker geen belang meer heeft, doch repliceert niet op de argumenten van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat huidige bestreden beslissing een intrekking inhoudt van een vestigingsrecht. Zoals de raadvrouw van verzoeker terecht stelt, zou een eventuele vernietiging inhouden dat verzoekende partij terugvalt op dit vestigingsrecht dat duidelijk sterker is dan een tijdelijke en aan voorwaarden voor verlenging onderworpen verblijfsmachtiging van 1 jaar.

Het actueel belang wordt aanvaard.

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoeker genoegzaam heeft aangetoond dat zijn vier minderjarige kinderen volledig geïntegreerd zijn in de samenleving. Meer nog, de drie jongste kinderen zijn in België geboren en getogen en hebben nauwelijks of geen banden meer met Marokko.

Zij lopen al jaren school in België en de drie jongsten hebben nooit onderwijs gekregen in het Arabisch, dat zij overigens ook slechts met zeer veel moeite kunnen begrijpen en spreken. De drie zonen van verzoeker spelen bovendien voetbal in een voetbalclub, wat eens te meer de integratie van verzoeker en zijn gezin aantoont.

Verweerder betoogt dienaangaande dat er een graag van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond, doch deze elementen niet voldoende zijn om het verblijfsrecht te behouden, nu dit enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude.

Dat de kinderen van verzoeker echter inzake geen enkele fout treffen en ten aanzien van hen dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van de kinderen van verzoeker dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij geboren en getogen zijn en waar zij al jarenlang schoollopen, hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt

op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn echtgenote en kinderen vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinslevens in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker terugwerkende kracht heeft, wordt het verblijfsrecht geacht nooit te hebben bestaan en dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinslevens een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinslevens, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker en zijn gezin verblijven reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de economische integratie van verzoeker erkend, evenals de scholarisatie en integratie van zijn kinderen.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. [...]

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

Het tweede en derde middel worden wegens hun samenhang, samen behandeld.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat artikel 24 van het Handvest de verplichting inhoudt om bij alle handelingen betreffende kinderen de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen. Hij meent voldoende te hebben aangetoond dat de kinderen volledig geïntegreerd zijn in de samenleving, dat de drie jongste kinderen in België geboren en getogen zijn en nauwelijks of geen banden hebben met Marokko. Verzoeker stipt aan dat de kinderen al jaren in België school lopen, de drie jongste kinderen nooit onderwijs hebben gekregen in het Arabisch en dat zij dat enkel met zeer veel moeite kunnen begrijpen en spreken. Verdere integratie blijkt volgens verzoeker ook uit het feit dat drie zonen in een voetbalclub spelen. Verzoeker kan zich niet vinden in het motief van de gemachtigde dat er inderdaad een graad van scholarisatie en integratie is van de kinderen, doch dat deze niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden, nu dit enkel na de gepleegde fraude heeft kunnen plaatsvinden. Verzoeker wijst erop dat de kinderen geen enkele fout treft. Ten aanzien van hen zou artikel 24 van het Handvest moeten primeren. Verweerder repliceert in de nota dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen *in casu* de bescherming van de belangen van de kinderen zou vormen nu zij niet *manu militari* van de schoolbanken zullen worden verwijderd en hun schooljaar zullen kunnen afmaken.

In zijn derde middel wijst verzoeker op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM, onder meer in het licht van het privéleven. Hij wijst erop dat het recht op het privéleven niet uitsluit dat de overheid zich in het privéleven mengt op voorwaarde dat die maatregel voorzien is in de wet, noodzakelijk is en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Verder stelt hij dat artikel 8 van het EVRM het begrip ‘privéleven’ niet definieert, doch onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Hij stelt dat conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) het begrip ‘privéleven’ een brede term is en het mogelijk noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie. Verzoeker stelt dat als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk, het verblijfsrecht moet geacht worden nooit te hebben bestaan en dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM moet beoordeeld worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het privéleven te handhaven. In deze dient volgens verzoeker een fair balance te worden gevonden en moet op passende wijze rekening worden gehouden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Verzoeker wijst vervolgens opnieuw op het jarenlange verblijf in België en op de scholarisatie en integratie van zijn kinderen. Verzoeker acht de beslissing disproportioneel en meent dat het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen die de beslissing voor zijn gezin teweegbrengt. Verweerder stelt in de nota dat wat betreft het schoollopen en de integratie van de kinderen dat sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM ressorteren. Verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin werd gesteld dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekommen, bij het afwegen tegen een legitiem publiek belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat een verwijdering een disproportionele inmenging uitmaakt. Opnieuw is verweerder van oordeel dat de afwezigheid van het bevel *in casu* ertoe leidt dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden. Verweerder stipt verder aan dat geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM moet gebeuren nu de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf zou zijn. Verweerder erkent dat in dat geval wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat om het privéleven te handhaven en te ontwikkelen. Volgens verweerder kan thans niet van een positieve verplichting sprake zijn. Verder onderstreept verweerder dat het EVRM geen enkel recht

waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan men geen onderdaan is te verblijven, dat het de taak is van de staat om de openbare orde te vrijwaren en de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. Tot slot stipt verweerder aan dat een tijdelijke verwijdering niet in strijd is met het verdragsartikel en dat verzoekende partij enkel tijdelijk het land zou dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren indien men in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. Een schending van artikel 8 van het EVRM zou niet aannemelijk zijn.

Artikel 24, 2 van het Handvest luidt als volgt:

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Het EHRM nuanceert immers zelf het onderscheid tussen het onderzoek naar de negatieve verplichtingen in geval van inmenging of naar de positieve verplichtingen in geval van een eerste toelating (zaken ivm fraude: EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, nr. 5597/09, par. 68 en EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a. t. Noorwegen, nr. 26940/10, par. 89).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De thans bestreden beslissing stoelt op artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals geciteerd in de bestreden beslissing.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit lid 2 van deze bepaling blijkt dat wanneer de gemachtigde overweegt het verblijf in te trekken van de aanvrager die fraude heeft gepleegd, hij moet rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Op 24 oktober 2016 werd aan verzoeker dan ook een schrijven van de gemachtigde ter kennis gebracht waarin werd gesteld dat de dienst kennis heeft genomen van het feit dat het huwelijk met mevr. C.S. vernietigd werd en verzoeker in het kader van het onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht in België, met verwijzing naar artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, werd uitgenodigd alle documenten en elementen aan te brengen voor zichzelf en zijn minderjarige kinderen teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten de situatie correct in te schatten.

Verzoeker heeft bij schrijven van 18 november 2016 tal van elementen voorgelegd die wijzen op zijn integratie en die van zijn vrouw en 4 kinderen.

Wat betreft zijn vier kinderen heeft verzoeker erop gewezen dat zijn vier kinderen geen enkele fout hebben begaan zodat het zeer onrechtvaardig zou zijn dat zij het slachtoffer worden van de nietigverklaring van het huwelijk van de vader. Vervolgens heeft hij ook aangehaald dat zijn vier kinderen in België verblijven, de drie jongste kinderen allen in België zijn geboren, meer bepaald in 2008, 2010 en 2014. Dat zij geen enkele band hebben met het herkomstland van hun ouders, in België school lopen en volledig ingeburgerd zijn en het heel moeilijk zouden hebben om zich aan te passen in Marokko. De kinderen A-E en O. spelen voetbal bij K.O.G.S. en de secretaris van de club omschrijft het oudste kind, geboren in 2001 als “een loyaal clublid en integer voetballer, die zich op een correcte en voorbeeldige wijze inzet voor zijn ploeg en voor zijn medespelers [...]”.

De bestreden beslissing motiveert aangaande de kinderen als volgt:

“Teneinde de integratie en scholing van zijn kinderen te staven werden de volgende documenten voorgelegd:

- Schoolattest Guldensporencollege Harelbeke dd. 06.09.2016 K. O. ingeschreven als regelmatige leerling eerste leerjaar van de tweede graad Algemeen Secundair Onderwijs (ASO) Economie*
- Jaarrapport Guldensporencollege Harelbeke 1e graad K. O. schooljaar 2015-2016 (geslaagd)*
- Leerlingenfiche dd 02.02.2016 K. H. Vrije Basisschool Mariaschool bevestiging inschrijving schooljaar 2016—2017*
- Attest Mariaschool Harelbeke dd. 22.08.2016: K. A. E. ingeschreven in het 2e leerjaar, K. A. ingeschreven 3e kleuterklas.*
- Attest Racing Club Harelbeke dd. 16.08.2016 K. A. lid sinds 16.05.2016*
- Attest Jeugdopleiding SV Zulte Waregem dd. 16.08.2016 K. A. E. lid sinds 29.05.2015*
- Attest Jeugdopleiding SV Zulte Waregem K. A. E. aflevering A- attest voetbalseizoen 2015-2016*
- Verklaring dd 26.08.2016 vanwege secretaris voetbalclub KOG S: K. O. sinds 24.09.2012 aangesloten bij de club en gekend als loyaal clublid en integere voetballer.*
- Verklaring buurvrouw C. B. dd. 22.08.2016 (gehandtekend + kopie ID- kaart) wenst met plezier positieve referentie te geven zodat haar burens de Belgische nationaliteit kunnen verkrijgen. Heeft nooit problemen, kunnen bij elkaar terecht, betreft respectvolle en eerlijke familie.*
- Verklaring buurman C. M. + V. S. (gehandtekend + kopie ID- kaart) Hebben nooit problemen gehad met hun burens.*

Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene en zijn gezinsleden, verkregen op basis van gezinshereniging is niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen het schooljaar af te laten maken.

Dat de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de DVZ, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en mogelijk de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het grondgebied te verlaten vormt in casu een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM/ Art8) niet geschonden worden. De kinderen zullen niet manu militari van de schoolbanken noch van hun familie gescheiden worden.”

De Raad stelt vast dat uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde de scholarisatie en integratie van de kinderen erkent, doch enkel verwijst naar de fraude gepleegd door de vader om de beslissing tot intrekking van het verblijf voor de kinderen te motiveren. De gemachtigde erkent eveneens dat de kinderen geen schuld hebben aan het gedrag van de vader. De gemachtigde wijst er verder op dat de afwezigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* moet volstaan om de belangen van de kinderen te beschermen in het licht van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM.

Uit het betoog van verzoeker, zowel in zijn schrijven van 18 november 2016, als in zijn verzoekschrift blijkt dat hij wijst op het feit dat de kinderen geen enkele fout hebben begaan. De gemachtigde erkent dit, doch gaat toch over tot de intrekking op grond van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet van het vestigingsrecht van de drie kinderen A.E., A. en H. Ook al is de aanhef van de beslissing “*er wordt een einde gesteld aan het verblijf*”, toch citeert de gemachtigde verder artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk de term “*intrekken*” staat en concludeert de gemachtigde “*als gevolg van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.*”

Echter omwille van het feit dat geen fout ten laste wordt gelegd van de kinderen, kon de gemachtigde inderdaad niet overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing, met name de intrekking van hun vestigingsrecht. De wetgever heeft immers juist om die reden een onderscheid gemaakt tussen artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/21, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu deze wetsbepaling het duidelijk heeft over de aanvrager, terwijl artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet duidelijk melding maakt van een persoon die zich voegt bij de vreemdeling die fraude heeft gepleegd, nl. het familielid. Ook uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die de artikelen 74/20 en 74/21 van de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, blijkt klaarblijkelijk uit de memorie van toelichting dat een intrekking van een verblijfsrecht enkel kan voor degene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog. “*Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). Wanneer artikel 74/20 wordt toegepast, geeft de minister of zijn gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten (7.3.). Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.). Bij een intrekkingsbeslissing wordt rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...] De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429). De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te*

vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer. [...] (Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9)

7.4. Tenietgaan van de afgeleide rechten van de familieleden van een onderdaan die fraude heeft gepleegd: Het artikel 74/21 stelt in staat het verblijf van familieleden van de onderdaan die fraude zou hebben gepleegd te weigeren of er een einde aan te maken, te meer daar deze onderdaan, de gezinshereniger, het recht op gezinshereniging heeft geopend voor zijn gezinsleden, de herenigden. Deze bepaling vertaalt de huidige rechtspraak van de Raad van State (zie arresten nr. 117 450 van 23 januari 2014, nr. 222 956 van 1 juli 2014 en nr. 126 714 van 3 juli 2014). Het betreft de beëindiging van het verblijf, en niet het intrekken van de beslissing tot verblijf van de gezinsleden, aangezien de intrekking alleen is toegelaten wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (zie hierboven). Dat zou het geval zijn indien het gezinslid ook fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt voor het verkrijgen of behouden van een recht, in welk geval § 1 van artikel 74/20 van toepassing zou zijn.” (Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 12).”

Verzoeker heeft bijgevolg terecht opgeworpen dat nu de kinderen geen fout hebben begaan, de bestreden beslissing niet kon worden genomen.

Ten tweede heeft verzoeker zoals *supra* gesteld in het tweede middel aangevoerd dat de graad van scholarisatie en integratie door de gemachtigde worden erkend, doch ten onrechte onvoldoende zouden zijn om het verblijfsrecht te behouden omwille van de door hem gepleegde fraude. In het derde middel herhaalt hij dat gezien de scholarisatie en integratie van de kinderen, die hij uitvoerig heeft toegelicht en waaromtrent hij vele stukken heeft voorgelegd, de bestreden beslissing disproportioneel is met het beoogde doel en geenszins evenredig met de nadelen die het voor zijn gezin teweegbrengt. De gemachtigde en verweerder zijn van oordeel dat de afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* een bescherming vormt van de belangen van de kinderen waardoor artikel 8 van het EVRM niet zou geschonden worden. De gemachtigde stelt dat dit hen in staat stelt het schooljaar af te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker bijgevolg verwijst naar het privéleven van diens kinderen. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, kan niet langer zonder meer worden gesteld dat sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM ressorteren. Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Ook al heeft de gemachtigde thans geoordeeld dat geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, dan nog oordeelde het Hof reeds “*The Court further notes that no formal deportation order has been issued in respect of the applicants. It reiterates, however, that Article 8, like any other provision of the Convention or the Protocols thereto, must be interpreted in such a way that it guarantees not rights that are theoretical or illusory but rights that are practical and effective (see, mutatis mutandis, Artico v. Italy, judgment of 13 May 1980, Series A no. 37, pp. 15-16, § 33, and Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, p. 34, § 87). Furthermore, while the chief object of Article 8, which deals with the right to respect for one's private and family life, is to protect the individual against arbitrary interference by the public authorities, it does not merely compel the State to abstain from such interference: in addition to this negative undertaking, there may be positive obligations inherent in effective respect for private or family life (see, for example, Gül v. Switzerland, judgment of 19 February 1996, Reports 1996-I, pp. 174-175, § 38; Ignaccolo-Zenide v. Romania, no. 31679/96, § 94, ECHR 2000-I; and Mehemi v. France (no. 2), no. 53470/99, § 45, ECHR 2003-IV). In other words, it is not enough for the host State to refrain from deporting the person concerned; it must also, by means of positive measures if necessary, afford him or her the opportunity to exercise the rights in question without interference.* (EHRM16 juni 2005, *Sisojeva e.a. t. Letland*, nr.

60654/00, § 104)”. Bijgevolg oordeelt het Hof in voormeld citaat dat het niet steeds voldoende is voor de Staat om af te zien van het verwijderen van de persoon, om aan de positieve verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien te voldoen.

Tot slot weze opgemerkt dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “*the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.* » En verder “*It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.*” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “*Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregic et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.* » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Zoals *supra* gesteld gaat de Raad na of de gemachtigde zich niet op kennelijk onredelijke wijze op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad erkent dat het jarenlange privéleven en de verregaande integratie van de kinderen initieel is voortgevloeid uit frauduleus gedrag van hun vader en dat aan fraude een zwaar gewicht wordt toegekend. Echter, ook in geval van fraude dient overgegaan te worden tot een billijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen; RvS 4 augustus 2016, nr. 235.582 RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919). Thans blijkt onmiskenbaar een bijzonder lang verblijf op het Belgisch grondgebied sedert de geboorte van de kinderen die op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds bijna 9, 7 en 3 jaar oud waren. De gemachtigde betwist niet dat zij geen enkele band hebben met het herkomstland van hun ouders, in België school lopen en volledig ingeburgerd zijn en het heel moeilijk zouden hebben om zich aan te passen in Marokko nu dienaangaande tal van stukken werden vorgelegd. De gemachtigde ontkent niet dat de kinderen geen schuld treffen aan de fraude gepleegd door de vader toen deze in 2002 een schijnhuwelijk is aangegaan. Door over te gaan tot de bijzonder zware maatregel van de intrekking *ex tunc* van het vestigingsrecht van deze kinderen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, brengt de gemachtigde deze kinderen in een bijzonder precaire situatie van een louter gedoogd worden op het grondgebied. Het feit dat zij niet *manu militari* van de schoolbanken zullen worden gehaald en hun schooljaar kunnen afmaken, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad kan *in casu* niet aannemen dat deze belangenafweging op een redelijke wijze is geschied en in een “*fair balance*” heeft geresulteerd tussen enerzijds het (hoger) belang van de kinderen en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Waar verweerder in de nota nog betoogt dat een “tijdelijke verwijdering” om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van documenten niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM of dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat men tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om

terug te keren nadat men zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten, gaat hij er volledig aan voorbij dat thans geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat het onderzoek dat vereist is op grond van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat wordt rekening gehouden met onder meer de duur van het verblijf en de culturele en sociale banden met het land van herkomst – onderzoek dat duidelijk geïnspireerd is op een onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM – betrekking heeft op de overweging een beslissing tot intrekking te nemen en niet op het onderzoek naar de al dan niet afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het blijkt *in casu* evenmin dat op afdoende wijze de belangen van het kind de eerste overweging hebben gevormd. Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt eveneens in de aangegeven mate aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 10 januari 2017 houdende de intrekking van het recht op verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES